

Foto: Jan Kordina

10. charitní ples v prvorepublikovém stylu

Závěr každého roku je tradičně začátkem plesové sezóny a nejinak tomu bylo i v případě výročního roku 2018, který si připomínal sto let od vzniku Československé republiky.

V souvislosti s tímto výročím se uskutečnil i jubilejní 10. charitní ples v prvorepublikovém stylu přímo v červenokostecké Sokolovně. Protože slaví-li se, ať je to dvojnásob. K atmosféře prvních desetiletí 20. století velmi přispěli manželé Linda a Jakub Kůrkovi z Prahy, kteří kromě jiného věnovali fotografie známých

prvorepublikových herců k výzdobě sálu. Dobové fotografie Červeného Kostelce a okolí poskytli k další výzdobě také pan Oldřich Nermuť. Slavnostní náladu umocnilo předtančení špičkové taneční dvojice Františka Kopeckého a Petry Stehnové z taneční školy Vavruška Praha. Značný úspěch u publika si však vysloužilo i volné sdružení žen ze Skalice u Hradce Králové, „Sestry Chalupovy“, které připravily módní přehlídku dobových šatů k různým příležitostem proloženou taneční choreografií. Toto vystoupení nazvané příhodně „Elegance 1. republiky“, se

důstojně zhostilo svého jména. Modernování průběhu plesu se pak ujali manželé Eva Hrušková a Jan Přeučil, který tak potvrdil příslib účasti již z minulého roku. Pořadatelé velmi potěšila hojná účast a až do rána roztančený sál. Bylo více než zřejmé, že charitní ples ani po deseti letech neztrácí nic ze své atraktivitu. Výtěžek plesu činil více než 130 000 Kč a bude věnován na zakoupení nového vozu pro terénní práci zdravotních sestřiček z Mobilního hospice Anežky České.

Jan Kordina

Valná hromada APHPP

Poslední Valná hromada APHPP roku 2018 se tentokrát uskutečnila v Opavě.

Na úvod byli všichni uvítáni paní Mgr. Martou Vackovou, ředitelkou hospice RUAH, o.p.s., která všechny seznámila s organizačními pokyny průběhu celého jednání. Představenstvo poté vystoupilo se svojí zprávou o nejdůležitějších událostech uplynulého období a o plánech do budoucna. Pozitivní zprávou pro celou Asociaci byl jistě vznik tří nových hospiců (Domácí hospic sv. Markéty ve Strakonících, Domácí hospic Křídla v Sedlčanech, Hospic sv. archanděla Rafaela), čímž je naplňován jeden z hlavních cílů APHPP – vznik nových hospiců v místech s nedostupnou péčí tohoto typu. Informovalo též o uskutečněné asociační konferenci a vyjádřilo přání v tradici oblíbených konferencí „Péče o umírající v 21. století“ pokračovat. Veliké díky náleží Ministerstvu zdravotnictví České republiky, které opakovaně tuto konfer-

enci zaštiťuje a finančně podporuje její organizaci. Prezident APHPP PhDr. et Mgr. Robert Huneš též informoval o své pracovní cestě do Petrohradu, kde přednášel a seznámil se zde s místním systémem hospicové péče. V nepo-

slední řadě nemohla Valná hromada opomenout přítomnost MUDr. Marie Svatošové a popřála zakladatelce celé APHPP všechno nejlepší k narozeninám.

(red)

Poděkování APHPP sponzorům

Jménem všech hospiců a jejich pacientů ze srdce děkujeme za finanční dary a podporu pro APHPP v roce 2018. Velmi si toho vážíme! Pomáháte tím zlepšovat péči o umírající v ČR.

Těm, kteří ke svému daru uvedli své jméno a adresu, jsme zaslali potvrzení o daru. Pokud si toto potvrzení přejete a kontakt na sebe jste neuvedli, napište nám prosím na e-mail: info@asociace-hospicu.cz. Svou adresu zašlete prosím též i v případě, že jste peníze zaslali složenkou. U některých transakcí pošta uvedla údaje jako nečitelné. Děkujeme!

Děkujeme Ministerstvu zdravotnictví ČR za finanční příspěvek na rok 2018, který jsme použili na pořádání Česko-slovenské mezinárodní konference o hospicové péči pro odbornou i laickou veřejnost. (red)

Krátké zprávy

ČSHP PŘIJATA ZA ŘÁDNÉHO ČLENA ČLS JEP

► Dne 22. 1. 2019 byla Česká společnost hospicové péče (ČSHP) na sjezdu ČLS JEP přijata za řádného samostatného člena této odborné lékařské společnosti.

TŘI O.P.S. OBHÁJILA ZNAČKU SPOLEHLIVOSTI

► TŘI o.p.s. i nadále splňuje všechna kritéria pro označení Spolehlivá veřejně prospěšná organizace, což je značka, kterou uděluje Asociace veřejně prospěšných organizací ČR. Značka spolehlivosti garantuje, že organizace s darovanými prostředky hospodaří adekvátně, transparentně a plní své poslání,

k němuž byla zřízena. Je to příjemná zpráva nejen pro samotnou o.p.s., ale jistě i pro všechny podporovatele, kteří ji s důvěrou v její profesionalitu podporují.

DOPORUČENÍ K OMEZENÍ NÁVŠTĚV

► Krajská hygienická stanice Zlínského kraje vydala doporučení k omezení návštěv zdravotnických zařízení z důvodu zvýšeného výskytu chřipkového onemocnění.

Hospic CITADELA žádá všechny návštěvníky hospice, aby v případě jakýchkoliv příznaků chřipkového onemocnění zvažili návštěvy. V případě potřeby jsou na denním pobytu klientů nebo u personálu k dispozici roušky. (red)

Kurz bazální stimulace pro RUAH

Při naší práci se snažíme, aby veškerá naše domácí péče byla na vysoké úrovni a dávali jsme našim klientům maximum. Na konci roku 2018 absolvovali naši pracovníci v sociálních službách a zdravotní sestřičky z RUAHu speciální nadstavbový kurz Bazální stimulace pod vedením zkušené lektorky Mgr. Hedviky Borýskové.

U bazální stimulace je základním prvkem dotyk, který podporuje péči o těžce nemocné. Jedná se o koncept uznávaný v mnoha evropských zemích, kde se zohledňuje jedinečnost ošetřovaného, jeho schopnosti a stav. Tento vzdělávací kurz byl podpořen z programu Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové.

Jsme rádi, že jsme tento kurz měli možnost absolvovat. Při naší každodenní práci přímo v rodinách pomáháme v péči o nevládně nemocné nebo umírající a zařazujeme také prvky bazální stimulace. Díky tomuto nadstavbovému kurzu Bazální

Foto: archiv RUAH o.p.s.

stimulace jsme zase o krok dál a učíme pečující rodiny, jak využívat tyto prvky v praxi. Nemocní i pečující se díky zařazení prvků bazální stimulace cítí

komfortně a péči doma lze zvládnout mnohem snadněji.

(ruah)

Zakoupena monitorovací podložka EMFIT pro hospic

Díky finančnímu daru firmy Moneta Bank Hospici Anežky České byl uskutečněn nákup dvou snímacích podložek, které urychlí poskytnutí pomoci pacientům se sníženými komunikačními možnostmi či trpícími epileptickými záchvaty.

Snímací podložka je speciálně vytvořený plochý plastový senzor, který

se umísťuje pod matraci. Citlivost přístroje je tak vysoká, že i přes silnou matraci zachytí signály i z těch nejnepatrnějších mikro-pohybů osoby na lůžku, způsobených dýcháním či tlukotem srdce. Pokud senzor nezaregistruje žádný z těchto pohybů, je zdravotní personál upozorněn zvukovým signálem.

Tuto funkci hospic využije především u klientů, u kterých je ztížená či zne-

možněná komunikace, například z důvodu dezorientace. Další využití uplatní u klientů s možným výskytem epileptických záchvatů. Monitorovací systém upozorňuje alarmem na výskyt klonické fáze epileptického záchvatu, což umožní včasné podání léků a zajištění bezpečnosti při záchvatu.

(red)

Hospic svatého Lazara přesunut po dobu rekonstrukce

Kvůli nezbytné rekonstrukci výtahů se Hospic svatého Lazara přesunul ze svého místa v ulici Sladkovského (Plzeň – Slovany) do prostor Rokycanské nemocnice.

Přesun je dočasný a potrvá několik měsíců. Po ukončení této dlouho plánované rekonstrukce se vrátí zpět

do nového. Po návratu budou v hospici moderní výtahy, bezbariérový vchod s dálkově otevíratelným přístupem přímo ze dvora, bezbariérová toaleta v přízemí. Tedy další změny, které budou sloužit k bezproblémovému a komfortnějšímu chodu hospice. Ačkoli těchto pár měsíců bude nepochybně znamenat o něco

větší zátěž pro pacienty, rodiny i zaměstnance, „hospicovní lidé“ zůstávají a s nimi i nezměnná kvalita přístupu k pacientům, jejich rodinám a blízkým. Snahou všech v hospici je zachovat péči v takovém standardu, na jaký je veřejnost v kontextu Hospice svatého Lazara zvyklá.

(red)

Já jsem si tento hospic vybral sám

Není pravidlem, že by hospicovní pacienti chtěli se svými starostmi ještě poskytovat rozhovory. Proto tento výjimečný počín s pacientem Petrem Smějou zařazujeme do naší Rovnováhy. Rozhovor vedla a sepsala SM. Sebastiana, SCB, pastorační asistentka Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích.

➤ **Petře, moje první otázka vřdycky patří dětství a mládí. Co bys nám chtěl z těchto let sdělit, aby tě naši čtenáři lépe poznali?**

Můj dědeček byl německé národnosti a taková poválečná nenávist provázela i naši rodinu. Moji rodiče měli svatbu v kostele a nás děti nechali pokřtít, ale

dál už nic, naopak jsme pocítovali, že se nemáme radši moc projevovat, ani jsem se ve škole nemohl učit německy. Prožil jsem normální dětství v totalitním režimu. Po základní škole jsem se vyučil kotlářem ve vítkovických železárnách a tam jsem začal i pracovat. Později jsem začal jezdit na montáže, pak s nákladákem a také jsem rozvážel horníky autobusem.

➤ **A jak ses dostal ke kostelníčení? Před tím jsi do kostela asi moc nechodil?**

Tak to je zajímavý příběh. Do kostela mě přivedl můj syn. Jednou jsem ho hledal, když nešel domů. Viděl jsem,

že se u kostela něco děje. Byla tam policie a také plno kluků. Vyšetřovala se nějaká krádež v tom kostele. Byl u toho i můj syn. Pan farář tam byl také, a když policie odjela, začal si povídat s kluky a také se mnou. Tak jsem se seznámil s tehdejším farářem Janem Quirinem Bárníkem. On se kluků ujal a mě požádal, zda bych nechtěl dělat kostelníka ve zdejší kostele sv. Jakuba. Tak to všechno začalo.

➤ **Byl jsi jen pokřtěný, posunul ses ve víře při své službě kostelníka?**

Vřdycky jsem ctil papeže Jana Pavla II. Když byl zvolený za papeže, byl jsem zrovna na zájezdě v Polsku a prožíval s nimi to jejich nadšení. Když tento velký papež zemřel, díval jsem se na jeho pohřeb a dojal mě moment, když vítr zavřel evangeliář na jeho rakvi. Tento papež mě provází i v mém přijímání nemoci. Když mi doktor v nemocnici řekl, že už se neuzdravím a nebudou mě léčit, byl to pro mě těžký okamžik. Smiřoval jsem se s tou skutečností a pak přišlo takové velké světlo do mého utrpení, když jsem si vzpomněl na papeže Jana Pavla II. Je ve mně od té doby klid a ulevilo se mi.

➤ **A co ti přináší radost do života v této, pro tebe nelehké době?**

Já mám takový hezký pocit z jedné vykonané cesty. Deset let jsem neviděl moje rodiče a dověděl jsem se, že je to s otcem špatné. Můj syn mě tehdy vzal do Orlové, kde ležel v nemocnici. Když jsem přišel na pokoj, táta se na mě tak krásně usmál, projevil radost z našeho setkání. Jeho oči úplně zářily radostí. Nemohl mluvit, ale jeho pohled mě hladil. To ve mně pořád zůstává – ta radost, že jsem za ním před smrtí jel. Teď jsem vděčný za to, že jsem tady a že je tu krásně. Já jsem si tento hospic vybral sám.

Petře, děkuji za rozhovor.

SM. Sebastiana
(Převzato z časopisu JP
– sv. Jan Prachatický, 1/2018,
redakčně kráceno)

Hospic Dobrého Pastýře slavil 10. výročí

Foto: archiv Hospice Dobrého Pastýře

Hospic Dobrého Pastýře má za sebou sérii oslav, které byly součástí 10. výročí od vzniku tohoto hospice v Čerčanech. Celý tento hospicový příběh přitom začal už přibližně před jedenadvaceti lety, kdy MUDr. Tereza Dvořáková přišla s nápadem na zřízení hospice ve městě. Cíl si vzalo za svůj občanské sdružení TŘI, u jehož zrodu stáli farníci i faráři tří místních církví, a jehož třemi cíli byly kromě již zmíněného hospice ještě stavba kostela a školy. Díky velikému úsilí i vládní podpoře hospicového hnutí, za niž hospic vděčí zejména vynikající práci MUDr. Marie Svatošové, se hospic podařilo skutečně postavit a 1. září 2008 mohl být zahájen provoz lůžkového hospice.

Od té doby se o činnost hospice zasloužila celá řada osob, od ředitelů či lékařů až po kuchaře či uklízečky. Díky jejich obětavé práci se daří úspěšně naplňovat poslání, ke kterému byla organizace zřízena, tedy zajišťovat odbornou zdravotní a sociální péči nemocným a znevýhodněným (za uplynulých 10 let jich bylo více než 2500), poskytovat jim a jejich blízkým psychologickou a duchovní podporu.

Proto se vedení TŘI rozhodlo, v rámci oslav 10. výročí Hospice Dobrého Pastýře, jako výraz poděkování a úcty, uspořádat pro své zaměstnance, dobrovolníky a jejich rodiny společné kulturně-sportovní odpoledne v romantickém prostředí bistra Ledce. Hosté

měli možnost tvořit z keramické hlíny, zápolit v turnaji pingpongové čtyřhry, na louce u bistra na břehu řeky Sázavy se hrál fotbal, frisbee a badminton. Všechny do jednoho okouzлил Petr Šušor a jeho bubenický workshop, staromilce nadchla výuka swingu Janka a Aničky ze Swingbusters a večerní koncert Petry Erneyi Quartetu byl krásným vyvrcholením tohoto příjemného dne.

V sobotu 6. října 2018 se při příležitosti 10. výročí od otevření Hospice Dobrého Pastýře a také vysvěcení Kaple Dobrého Pastýře sloužila mše svatá, kterou celebroidl ThDr. Jan Balík, Ph.D., biskupský vikář pro diakonii. Po mši následovalo setkání a přátelské popovídání zakladatelů TŘI, o.p.s.,

s občany Čerčan a dalšími milými hosty, kteří si přišli připomenout tuto událost.

Slavilo se s přáteli, podporovateli a příznivci hospice také v rámci pražského a benešovského benefičního koncertu. V Praze se 9. prosince 2018 konal adventní benefiční koncert, kde zpíval fantastický gospelový soubor Gospel Limited, jehož repertoár tvoří moderní gospel – emotivní duchovní hudba vycházející z černošské hudební tradice. S laskavým svolením Římskokatolické farnosti u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně se koncert uskutečnil v prostorách tohoto nádherného monumentálního chrámu na nám. Jiřího z Poděbrad v Praze.

Se všemi oslavami však v hospici nezačala zahálka. Již teď ve spolupráci s KIC Benešov připravuje jarní benefiční koncert bratří Ebenů, který se uskuteční 27. března 2019 v 19.30 h v KD Karlov v Benešově. Lístky je možné zakoupit přes benešovskou vstupenku na portálu www.ticketportal.cz. Zaměstnanci Hospice Dobrého Pastýře se již těší na opětovné setkání s vámi se všemi. (red)

Hospic v Mostě společensky odpovědnou organizací

Foto: archiv Ústecký kraj

Hospodářská a sociální rada Ústeckého kraje a Ústecký kraj vnímají společenskou odpovědnost jako jeden z možných nástrojů ke zlepšení kvality života všech občanů v regionu, a proto vyhlášení Ceny Ústeckého kraje za společenskou odpovědnost je jen jednou z mnoha aktivit, které v této oblasti v regionu realizují. Snaží se tak ocenit subjekty, které usilují o rozvoj kraje a přispívají k nim. A to jak v oblasti sociální, životního prostředí nebo v ekonomické sféře. Na konci roku 2018 proběhl již 4. ročník soutěže a jak je vidět ze vzrůstajícího počtu přihlášených, těší se stále větší oblibě.

Ocenění byla předána účastníkům soutěže z rukou 1. náměstka hejtmána Ústeckého kraje Martina Kliky v prostorách Hotelu Větruše v Ústí nad Labem. Do čtvrtého ročníku soutěže se přihlásilo 43 subjektů. Jednalo se o 11 subjektů více než v předchozím roce, což je velmi pozitivní zpráva pro všechny, že se v Ústeckém kraji dělá mnoho dobrých věcí nad rámec zákona a povinností, jsou zde šikovní a schopní lidé a kraj může konkurovat zbytku republiky. Hodnocení zpracovávají nezávislí hodnotitelé Rady kvality České republiky. Slavnostního ceremoniálu se zúčastnili zástupci Hospodářské a sociální rady Ústeckého kraje, Agentury CzechInvest, za Radu kvality pak osobně její I. místopředseda Ing. Bronislav Mikel

a samozřejmě také zástupci subjektů, jež se do soutěže zapojili.

„Společenská odpovědnost je pro nás velmi důležitá, neboť ji vnímáme jako slušnost. Organizace, které společenskou odpovědnost dobrovolně realizují, si velmi vážíme. A jsem velmi rád, že jich v našem kraji přibývá a získávají si stále větší prestiž. Zároveň jsou také inspirací pro další subjekty,“ zhodnotil soutěž 1. náměstek hejtmána Martin Klika. „Vyhrát nemohou všichni, ale i tak oceňujeme všechny, kteří se zapojili a děkujeme za jejich účast,“ doplnila Gabriela Nekolová, předsedkyně Hospodářské a sociální rady Ústeckého kraje.

Soutěž byla vyhlášena pro subjekty z podnikatelského i veřejného sektoru, které působí na území Ústeckého

kraje. Probíhala v pěti kategoriích: podnikatelský subjekt (nad 1000 zaměstnanců, nad 250 zaměstnanců, do 250 zaměstnanců), organizace veřejného sektoru nebo obec. „Cílem soutěže, stejně jako kraje, je změna image regionu. Základní principy soutěže napomáhají k rozvoji regionu, k podpoře subjektů, které realizují aktivity nad rámec povinností a ty zaslouží veliké uznání. Ocenění si zaslouží tedy všichni zúčastnění. Zároveň jsou inspirací pro ostatní, což vede k pozitivním efektům motivace, nápodoby, realizace dalších činností a projektů. A to je zvláště v našem kraji velmi žádoucí,“ uvedla předsedkyně Hospodářské a sociální rady Ústeckého kraje Gabriela Nekolová.

Samotný Hospic v Mostě, o.p.s. který byl oceněn v rámci kategorie „veřejný sektor“, působí ve městě od roku 2000. Zlomovým se pak stal rok 2005, kdy byla dokončena budova hospice a zabudováno veškeré potřebné vybavení. Od té doby je Hospic v Mostě pevnou součástí místních zdravotně-sociálních služeb, který si svým přístupem a profesionálními službami získal důvěru mostečanů i okolí. (red)

Beseda s MUDr. Marií Svatošovou

Foto: Jakub Holman

Besedovat se čtenáři přijela do Domácího hospice Duha MUDr. Marie Svatošová.

Návštěvníci zaplnili celou místnost, a tak museli sedět na narychlo donesených židličkách ještě v sousedící

místnosti. Marie Svatošová během návštěvy představila i svou novou knížku rozhovorů, které s ní podnikl Aleš Palán. V knížce čtenář nalezne mnoho z Mariina života, což je neoddiskutovatelně spojeno s budováním hospiců a prosazováním

hospicové péče po celé ČR. Nejednalo se však o přednášku nad knížkou, ale skutečně o besedu, kterou z Duhy moderovala Zdiška Poláková. Poté přišel prostor na dotazy publika. Většinou to na podobných akcích bývá tak, že v okamžiku prostoru pro dotazy nastane ticho, během kterého se všichni dívají jinam. Tentokrát však ne. Na Marii Svatošovou bylo vzneseno mnoho dotazů a byli zde i ti, kteří pověděli svůj vlastní příběh o doprovázení umírajícího a popř. se ptali Marie Svatošové jak se vyrovnat s tou, či onou životní situací. Celá akce se velice povedla a jediným negativem byl nedostatek knížek rozhovorů „Neboj se vrátit domů“. Knížka se totiž setkala s takovým ohlasem, že byla během necelých dvou týdnů prakticky vyprodaná a na dotisk se teprve čeká. Domácí hospic Duha se omluvil všem, na které se nedostalo a současně slíbil, že Marii Svatošovou – nejenom kvůli knížkám – v roce 2019 pozve znovu.

Seriál Most! podpořil hospic

Seriál Most!, který v současnosti baví i rozděluje společnost v České republice, rozbouřil stojaté vody i dobrým činem – podpořil finančně Hospic v Mostě. Na televizních obrazovkách ho můžeme vidat už od 7. ledna.

Málokde se však uvádí, že první tři díly měly svou předpremiéru již na konci roku 2018 v rámci regionálních projekcí v Mostě, Ústí nad Labem, Ostravě a Plzni, a také v pražském kině Aero, kde se uskutečnil maraton všech

osmi dílů. Výtěžek ze vstupného, který přesáhl 90 tisíc, putuje do mosteckého hospice. Výtěžek z předpremiér byl poděkováním filmařů celému regionu a krom peněz z natáčení tak přispěla i na dobrou věc. (red)

Jana Sieberová „Osobností města Hořice“

Jana Sieberová byla 6. 2. 2019 na hořické radnici oceněna jako „Osobnost města Hořice“. Od roku 2004 se jedná o každoroční anketu, kde nominaci na toto ocenění podávají občané města. Z nominovaných rada města navrhne vítěze a zastupitelstvo města jmenuje osobnost města na svém zasedání. Účelem této ankety je oslovit

občany, aby vybrali ze svých řad toho, kdo se podle jejich názoru významným způsobem zasloužil o rozvoj města Hořice. Ocenění a kytici převzala Jana Sieberová z rukou starosty města Hořice Aleše Svobody. Na slavnostní akt přijali pozvání též někteří vzácní hosté, mezi něž patřil i J. Ex. Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký. (red)

Foto: Dominik Palm

Konec nemusí být vždy koncem

Před časem jsem byla svědkem krásných chvil plných lásky, radosti, ale i smutku. Byla jsem svědkem! Vlastně jsem šla za svědka! Ale tedy, jak to všechno začalo...

O Vánocích zemřel doma, obklopen svou rodinou, jeden báječný muž. Víím o jeho výjimečnosti pouze z vyprávění jeho nejbližších, protože jsem ho, bohužel, poznala až v jeho posledních dnech. Měla jsem tedy možnost poznat alespoň pánovu skvělou rodinu, která byla dokonale semknutá, jejich vzájemná láska byla téměř hmatatelná. Pánův skon jsem prožívala s jeho manželkou i s jejich dcerou, jejíž dlouholetý partner po celou dobu rodinu bezmezně podporoval. Byl to právě tento mladý

muž, který mi o pár měsíců později zatelefonoval. Prý bylo tatínkovým posledním přáním, aby se s jeho dcerou vzali. A protože by si mladí po společné úvaze přáli, aby při svatebním obřadu byli jen ti, kteří opravdu byli s tatínkem v posledních chvílích, požádali i mě, abych jim šla za svědka. Nebyl důvod jim to odmítnout a já byla dojatá.

Domluvili jsme společnou schůzku, ale bez maminky, na kterou jsme začali postupně kout pikle. Prohlásila totiž již před časem, že bez manžela na žádnou svatbu nepůjde a hrozilo tak, že se odmítne připravovaného obřadu zúčastnit. Do našich spikleneckých sítí jsme zapojili i ředitelku hospice a na maminku vymysleli lež

o tom, že se bude konat hospicové setkání a byli bychom rádi, kdyby se ho jako jedna z „pečujících“ zúčastnila také. Paní naštěstí neodmítla. Mladí snoubenci a hlavně nevěsta, měli jasnou představu o průběhu jejich dne: já vyzvednu maminku, sejdem se na radnici, kde jí budoucí zeť požádá o ruku dcery a po obřadu se společně přesuneme na hřbitov za tatínkem a potom zpět do města na slavnostní oběd.

► NĚKTEŘÍ KOLEMJDOUCÍ SE PODIVOVALI

Nadešel den D, nervozita stoupla, hlavně strach z toho, že maminka až se dozví, kam jsem ji přivezla, tak se odmítne zúčastnit, protože přeci prohlásila, že bez milovaného manžela nikdy. Snad by se to dalo i pochopit, o to víc jsem z toho měla strach, ale zjistila jsem, že jsem docela dobrá herečka. Nebudu to natahovat: ve smluvený čas jsem vyzvedla maminku, na radnici ji překvapil její milovaný „skorosyn“ žádostí o ruku dcery. Maminka byla dojatá a šťastná, všichni jsme se smáli i se slzami v očích. Po obřadu jsme odjeli na hřbitov pozdravit tatínka. Byla to velmi dojemná a silná chvíle, někteří kolemjdoucí se podívovali nevěstě na takovém místě, ale my byli v jakési vlastní bublině. Byla to chvíle pouze této báječné rodiny a nikoho jiného.

Při slavnostním obědě, u kterého měl symbolicky místo u stolu i tatínek, bylo veselo, ale také se vzpomínalo na společné nádherné chvíle před těmi osudnými Vánocemi, které změnily život všem těm úžasným lidem u stolu. Jsem nesmírně vděčná za možnost poznat tak báječnou rodinu, za šanci být na chvíli součástí jejich tolik silných okamžiků, i za důvěru, kterou ve mě vložili, když mě požádali, abych byla svědkem toho, že konec nemusí být vždy koncem a já jim ze srdce přeji už jen vše krásné! Děkuji.

ZUZKA
(Hospic Domov Plzeň)

Zdroj: Flickr.com

Vyjádření našich největších díky

O tom, jak se v hospicích pečuje o pacienty, nejlépe vypovídají dopisy pozůstalých rodin. Tato svědectví přinášíme z Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích.

Děkuji vám zaměstnancům uvedeného zařízení za výbornou a vysoce profesionální lidskou péči o našeho tatínka, který byl dlouhodobě nemocen a pro bolesti již nemohl vládnout tělem, a tak jen ležel.

Od prvního dne po přijetí vaším zařízením až do dne posledního bylo o něj vzorně postaráno a pečováno vašimi zaměstnanci za což jim všem patří náš velký díky. Velké poděkování potom za umožnění důstojného rozloučení ve vaší místnosti posledního odpočinku. Bylo to pro nás velmi příjemné, byť šlo o poslední dny jeho života a poté následného rozloučení. Připravenost obřadu, kdy jsme mohli tatínka vyprovodit na jeho poslední cestu, byla na vysoké profesionální úrovni. Jsem moc rád, že nám toto bylo umožněno, neboť maminka i my se sestrou a mou manželkou jsme se mohli krásně a bezbolestně rozloučit. Maminka s člověkem manželem, se kterým strávila téměř šedesát let života. Já se sestrou a manželkou za zbylou část rodiny. Mohli jsme tak postát a v tichosti a klidu ho doprovodit k jeho poslední cestě. Děkujeme za veškerou péči, která od samého začátku byla vynikající, za vstřícné a slušné jednání personálu od vrátnice po zaměstnance, kteří nám i tatínkovi pomáhali ve chvílích nejtěžších. Děkujeme za oblečení do smutečních šatů i za to jak jsme se mohli s tatínkem rozloučit. Berte prosím tento dopis jako vyjádření našich největších díky za podporu po rozloučení a odchodu z vašeho lidského a láskou naplněného zařízení, kde poslední dny života a rozloučení s osobou nejbližší nebolí.

Prosím, vyřídte mé poděkování...

Foto: archiv Domácí hospice sv. Veroniky

***

Chtěla bych za celou moji rodinu poděkovat za vzornou péči o mého těžce nemocného manžela, jak ze strany lékařů, tak personálu. Prožila jsem společně se svým umírajícím manželem Vašem zařízením více jak měsíc a vzpomínám na ochotné a milé sestřičky i příjemné i vstřícné lékaře, kteří mně i mého manžela dokázali podpořit i v nejtěžších chvílích našeho života. Musím pochválit i krásné prostředí a skvělou vybavenost celého hospice, včetně krásného prostředí okolního parku, kde našel můj manžel

útěchu a povyražení ve vaší malé zoologické zahradě. Prosím, vyřídte mé poděkování panu primáři Petru Koptíkovi za jeho citlivý přístup, stejně tak i panu doktorovi Vlčkovi a ostatním ošetřujícím lékařům, kteří si vždy našli chvíli, aby pohovořili s mým mužem i se mnou o našich starostech a měli pro nás slova povzbuzení. Tlumočte prosím ode mě i pochvalu i pozdrav jak sestřičkám, tak řádovým sestram, které při tak psychicky náročné a namáhavé práci nešetřily úsměvem a milým slovem.

(redakčně upraveno)

Bude mít Hospic Sv. Jiří smlouvu s pojišťovnou?

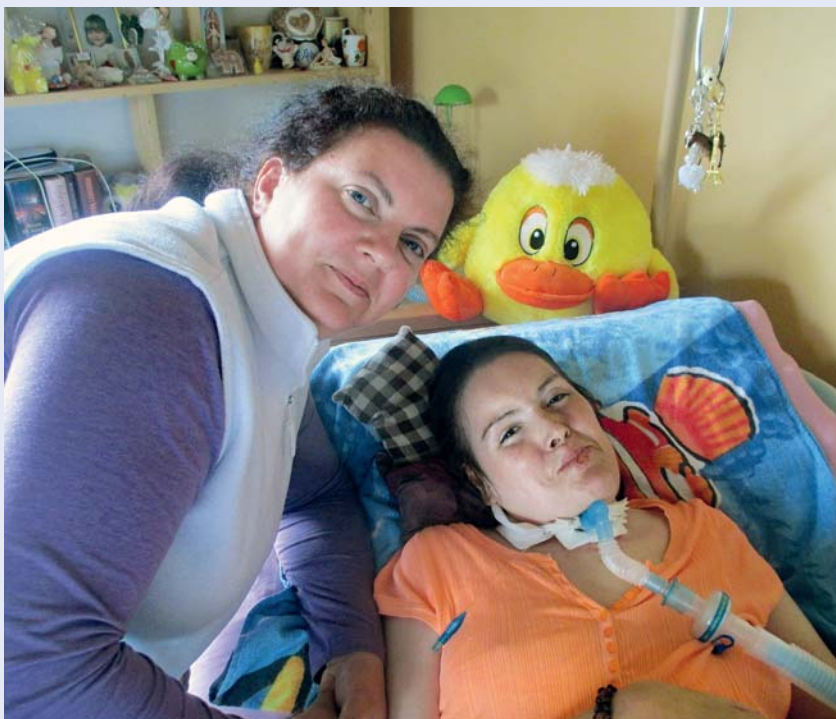

Foto: archiv Hospice Sv. Jiří

Vážení podporovatelé hospice,

před časem jste si mohli přečíst na různých internetových zpravodajstvích, v novinách nebo jste mohli v rádiu slyšet zprávu, že Všeobecná zdravotní pojišťovna (VZP) bude hradit péči dvaceti mobilním hospicům v ČR, se kterými má uzavřenou smlouvu. Neradujte se prosím předčasně, Hospic Sv. Jiří mezi těmito dvaceti hospici není.

V roce 2017 přibyl v sazebníku výkonů kód 926, podle kterého mohou od ledna 2018 zdravotní pojišťovny proplácet činnost mobilních hospiců. Tento systém vznikl z výsledků pi-

lotního projektu, který ve tříletém období ověřoval činnost mobilních hospiců v České republice. Vyšla spousta zpráv o tom, že mobilní hospice už nebudou závislé na darech, sbírkách a dalších zdrojích. Situace vypadala nadějně. Ač v současné době nesplňujeme podmínky VZP pro uzavření smluvního vztahu, doufali jsme, že během roku zkusíme projít procesem výběrového řízení a navázat vztahy s pojišťovnami na kód 926, abychom mohli pokrýt alespoň nutné personální navýšení, které vyžaduje pojišťovna (např. 5 sester na plné pracovní úvazky, lékaře na 1,2 úvazku).

Situace se ale změnila. VZP oslovila organizace, které byly v pilotním projektu, aby dál v trochu upraveném režimu pilotu pokračovaly nadále, takže nebudou vykazovat podle nového kódu 926. Tím se stalo, že v ČR bude dvaceti mobilním hospicům proplácena péče o nevléčitelně nemocné v režimu pilotu, tedy výzkumného projektu mimo systém úhradové vyhlášky.

A co mají dělat ostatní mobilní hospice? Stejně jako náš hospic se mohou pokoušet o navázání smluvního vztahu v režimu úhradové vyhlášky, nikoliv pilotu. Bohužel ale nečekáme velké výsledky. Jak řekl tiskový mluvčí VZP, nepočítá se s masivním rozšířením hrazení této péče. Nedává nám smysl, proč byl vytvořen kód 926 pro proplácení péče nevléčitelně nemocným, když ho pojišťovny nechtějí nasmlouvat (dosud ho nemá nikdo) a VZP navíc obchází úhradovou vyhlášku a nabízí znovu pilotní projekt pouze vybraným hospicům.

Prosím naše dárce, podporovatele a dobrovolníky, vydržte prosím v podpoře Hospice Sv. Jiří (s provoznou v Chebu a v Tachově), protože bez Vás opravdu péči poskytovat nemůžeme.

Děkuji Vám,
za tým Hospice Sv. Jiří.

Alena Votavová

Proč máme strach ze smrti?

Slovo „smrt“ se v literatuře objevuje poměrně často. Ať se již jedná o detektivku, sbírku básní nebo filosofická zamyšlení, naleznete ji při vstupu do knihkupectví všude kolem sebe.

V těchto případech má však smrt jakýsi neosobní tajuplný nádech, na který hledíte jako pozorovatel bez obav. Sami si v tu chvíli můžete připadat jako nesmrtelní. Jako někdo, kdo pohlédl smrti do tváře a vysmál se jí, protože smrt se přece týká někoho jiného. Nyní si však představte knížku, která vám vaši smrtelnost takřka vmete do tváře. Chtěli byste takovou knížku číst? Tuto otázku si jistě položíte hned, jakmile spatříte její název: „Proč máme strach ze smrti?“ od Jany Sieberové.

Pokud vám nakonec zvědavost nedá a začnete se do prvních dvou stránek, s jistotou dočtete až do konce. Budete totiž chtít vědět, jak to celé do-

padne. Hned na začátku se dostáváte k příběhu rakovinou nemocné ženy, která hledí vstříc smrti, ale je odhodlaná vést s ní nepřetržitý boj za život.

Už podle názvu knihy v nitru tušíte, že tenhle příběh nemůže skončit dobře, bez ohledu na to, co hlavní hrdinka pro svou záchranu udělá. Nechte se ale překvapit. Přestože autorka pracuje s nepříjemným tématem smrti, nepracuje pouze s nepříjemnými myšlenkami. A na posledních řádcích si na otázku: „Proč máme strach ze smrti?“ odpovíte možná již sami.

Jana Sieberová zde totiž nabízí i něco více, než vyprávění ze života hospice. Umožňuje vám nad tématem přemýšlet z pohledu první osoby. Nejste zde již pozorovatelem příběhu někoho jiného, ten příběh je váš vlastní. A takové poznání vede k nutnému pochopení situace, které bude jednoho dne čelit každý z nás. Smrt blízkého člověka a smrt vlastní. Zbavíte se po přečtení knížky strachu ze smrti? Možná ne, ale objevíte něco, co ani sama smrt nemůže přemoci – naději.

(red)

Jana Sieberová ke své knížce „Proč máme strach ze smrti?“

Když člověk ztratí lidské opory, v duši se objeví touha a otázka, zda život pokračuje dál. Nejen vesmír má své zákony, i v lidském nitru jsou zákony,

kteřím nám ukazují touhu po životě, který smrtí nekončí. Tato touha je vlastní každému lidskému srdci. Potřebujeme lásku dostávat, ale máme potřebu ji také dávat, a to do svého posledního výdechu. Člověk je určen ke štěstí, a to je zcela vlastní všem lidem. Tyto skutečnosti si nemocní na konci života zvlášť silně uvědomují.

Samota a opuštěnost je nejvýznamnějším znakem naší doby, ale také provokací, abychom v situaci izolace, zvlášť při umírání, něco dobrého vykonali. Mou první odpovědí na

utrpení, se kterým jsem se setkávala jako zdravotní sestra v nemocnici, bylo změnit nelichotivé podmínky umírajících lidí a podpořit rodiny, které by chtěly pečovat o své blízké ve svém vlastním, přirozeném prostředí.

Více než kdy jindy bych chtěla povzbudit nás všechny, zdravé lidi, abychom se nebáli vstoupit do tajemství umírání svých blízkých. Potřebují naši lásku, ale i praktickou pomoc. Potřebují dojet k naději, jinak by jejich dosavadní život poztrácel smysl.

můžete na č. ú.: 198481152/0300.

Karlovo náměstí 317/5, Praha 2, 128 01, www.asociacehospicu.cz
Zpravodaj Rovnováha byl vytištěn na náklady MMR v nákladu 600 ks. Rovnováha – zpravodaj Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče. Vyšlo: únor 2019. Zpravodaj je neprodejný. Šéfredaktor: Jakub Holman, sazba: Lucie Dezortová. Registrace: MV ČR: 29. 6. 2005, VS/1-1/61268/05-R. Podpořit činnost APHPP

Poděkování podporovatelům.

POUŤ HOSPICŮ

pro zaměstnance, jejich rodiny a pro příznivce hospiců

Svatá Hora u Příbrami

za Boží pomoc, ochranu a požehnání pro hospice v ČR

- sobota 27. dubna 2019
- mše sv. ve 14:00, pak prohlídka areálu s výkladem
- hl. celebrant: Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D.,
pomocný biskup pražský, který je v ČBK odpovědný za zdravotnictví
- pro zájemce možnost ubytování v poutním areálu a večerní posezení v restauraci

Ještě v 17. století se svatohorský areál stal jedním z nejrozsáhlejších a nejvýznamnějších raně barokních objektů u nás.

Svatá Hora vyšperkovaná uměleckými díly mnoha malířů, sochařů, štukatérů a uměleckých řemeslníků byla pravým divem pro poutníky, kteří se hrnuli ze všech stran ve velkých procesích. Počet poutníků se stále zvyšoval, věhlas Svaté Hory se šířil, a to i za hranice Čech, a množství poutníků z Bavor, Rakouska a Uher bylo stále větší a jejich návštěvy se staly pravidelnými. Bohuslav Balbín zaznamenal, že „cesty tohoto kraje se netrhnou pro ustavičná procesí na Svatou Horu, celý kraj je doslova posvěcený zbožností“.

V roce 1861 dostali Svatou Horu do správy redemptoristé (Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele), kteří zde působili do roku 1950. Od 24. března 1990 je duchovní správa Svaté Hory opět svěřena kněžím Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele – redemptoristům. Po pádu komunismu navštěvují Svatou Horu poutníci a turisté z celého světa.